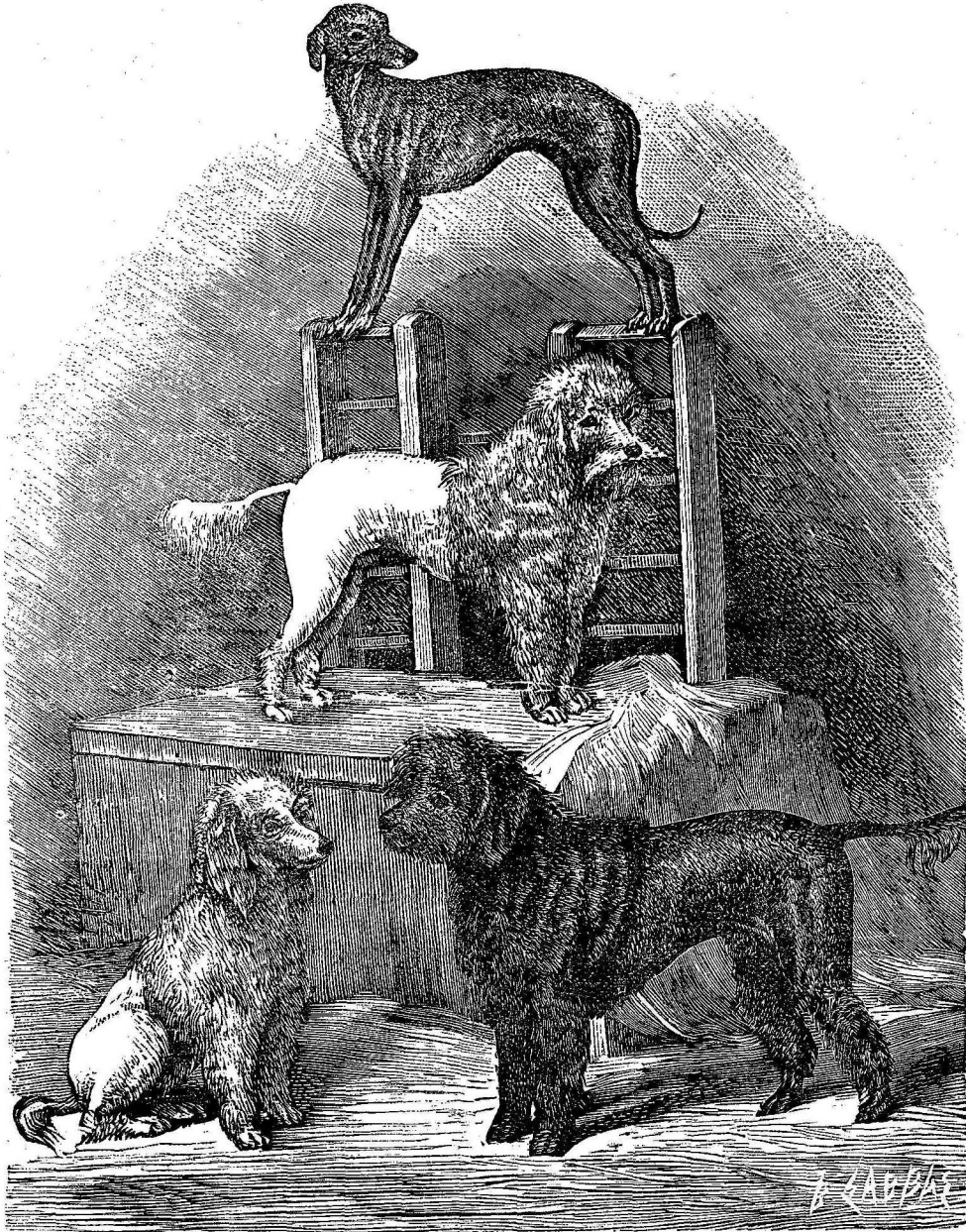

ποίησιν ἀνεχώρησεν εἰπὼν καθ' ἑαυτὸν, «Γῶ ὄντι δὲν εἶναι μέσα!»

— Ὅστις νομίζει, ὅτι δύναται γὰ ἀθροῖσθαι ἑαυτὸν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ τοιοῦτος ἔχει σφαλερὰς περὶ Θεοῦ ἰδέας, ἔτι δὲ περὶ ἑαυτοῦ, περὶ καθήκοντος, περὶ ἁμαρτίας· περὶ Θεοῦ, διότι

θεωρεῖ ἑαυτὸν ἀπλῶς ὡς ἐλεήμονα· περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι δὲν εἶναι τόσον ἐξηχρεωμένος ὅσον πράγματι εἶναι, περὶ καθήκοντος, ὅτι δὲν εἶναι τόσον πνευματικὸν ὅσον εἶναι, καὶ περὶ ἁμαρτίας, ὅτι δὲν εἶναι τόσον κακὸν πράγμα, ὅσον πραγματικῶς εἶναι.

Τέσσερες πεπαιδευμένοι κύνες.

Οἱ πεπαιδευμένοι κύνες.

Εἰς βιβλίον τι πολλὸ εὐχάριστον καὶ διδακτικόν, καλούμενον «Οἱ κύνες καὶ αἱ πράξεις αὐτῶν,» εὕρισκόμεν

τὰ ἐξῆς ἀνέκδοτα περὶ τεσσάρων κυνῶν, τῶν ὁποίων τὰς εἰκόνας παραθέτομεν ἐνταῦθα χάριν τῶν μικρῶν μας φίλων, καὶ τὸ ὅποιον ἀποδεικνύει ὅτι οἱ κύνες ὡς καὶ ἄλλα τινα ζῶα εἶναι κάτοχα βαθμοῦ τινος νοημοσύνης

ἀξιοθουμάστου.

Ἐκ τῶν τεσσάρων κυνῶν ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς εἶναι ὁ καλούμενος κυνηγετικὸς ἢ λαγωνικὸν, οἱ τρεῖς ἄλλοι δασύτριχοι. Οἱ τέσσαρες οὗτοι κύνες εἰς ἐκθεσίαν τινα λαβοῦσαν χώραν ἐν Παρισίοις ἐξετέλεσαν τὰ ἐξῆς περίεργα·

Ὁ κυνηγετικὸς κύων ἐπέδειξε τὴν ἐπιδειξιότητά του ἰστάμενος καὶ περιπατῶν ἐπὶ τῶν ὀπισθίων σκελῶν του, πηδῶν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ κυρίου του, καὶ διὰ μέσου κύκλου κεκαλυμμένου μὲ ψιλὸν χαρτίον ἀνερχόμενος μετὰ θαυμασίας ταχύτητος, καὶ ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ ἑνὸς σκέλους ἐπάνω εἰς τὴν βράχην καθεκλῶν κλπ.

Ὁ δεῦτερος ἐξετέλεσε τὴν ὀρθοστασίαν καὶ ὀρθοπορίαν τοῦ πρώτου μὲ ὀλιγωτέραν παρ' ἐκείνου ἐπιδειξιότητα, ἀλλὰ μὲ περισσοτέραν κατὰ τὸ φαινόμενον φρόνησιν, περιπατεῖ δὲ μετὰ σοβαρότητος δεκνυούσης ὅτι συνηθῆναι τὴν ἱκανότητά του· ἀλλ' ἢ ἐπιτηδεύτης του ἀπεδείχθη εἰς τὴν διάκρισιν φωτογραφιῶν. Ὁ κύριός του ἔθεσε κατὰ σειρὰν ἐπὶ τοῦ πατώματος τὰς φωτογραφίας τῆς βασιλείσης Βικτωρίας, τοῦ Τζάρου, τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, τοῦ Βίσμαρκ, τοῦ Θιέρσου, κτλ. ἔπειτα ἔφερε τὸν κύνα πλησίον καὶ τῷ ἐπέδειξεν ἐκάστην χωριστὰ· τούτου γενομένου παρεκάλεισε τοὺς παρισταμένους νὰ ὀνομάσωσι τίνος φωτογραφίαν ἦθελεν ὁ κύων νὰ ἐκλέξῃ· ἀφοῦ δὲ ἐπροσέφερετο τὸ ὄνομα, ὁ κύριός του ὠμίλει πρὸς αὐτὸν ὡς ἐξῆς: «Τώρα, φίλε μου, ἤκουσε τὸ ὄνομα, τοῦ ὁποίου τὴν φωτογραφίαν ὁ κύριός σου θέλει νὰ εὔρησ; εἶναι ὁ Βίσμαρκ, τὸ ἐνόησας;» Ὁ κύων ἔσσειε τὴν κεφαλὴν καταφατικῶς.

«Λοιπὸν, πρόσσεον, ἐξέτασον δὲ μετὰ προσοχῆς ὅλας τὰς φωτογραφίας, καὶ φέρε με ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐζήτησεν ὁ κύριός σου.»

Ὁ κύων τότε ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὰς φωτογραφίας, 30 τὸν ἀριθμὸν, καὶ μετ' ὀλίγον, φθάσας ἔμπροσθεν τῆς φωτογραφίας τοῦ Βίσμαρκ, ἐστάθη ὀλίγον, ὡς διὰ νὰ σκεφθῇ, ἔπειτα, λαθὼν αὐτὴν διὰ τοῦ στόματός του, ἔφερον εἰς τὸν κύριόν του!

Τὸ πείραμα τοῦτο ἐπανελήφθη πολλάκις μὲ τὸν αὐτὸν κύνα καὶ μὲ τοὺς δύο ἄλλους μὲ τὴν αὐτὴν πάντοτε ἐπιτυχίαν.

Ὁ τρίτος ἐκτὸς τούτου ἠδύνατο νὰ προσθέτῃ ἀριθμούς· ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐτίθεντο διάφοροι ἀριθμοὶ ἀνακατωμένοι, ὡς λ. χ. οἱ ἀριθμοὶ, 1, 5, 6, 8, 7, κλπ. ἔπειτα εἰς τῶν ἀκροατῶν ἔλεγε, «Πρόσθεσον 5 καὶ 7» ὁ κύριός του κυνὸς ἐπανελάμβανε τὴν προσταγὴν, ὁ δὲ κύων ἐξήταζε τοὺς ἀριθμοὺς ἐπὶ μικρὸν, ἔπειτα ἐλάμβανε τὸν 5 καὶ 7 καὶ τοὺς ἔφερον εἰς τὸν κύριόν του.

Ὁ τέταρτος, ἐκτὸς τῆς εὐρέσεως τῶν φωτογραφιῶν καὶ τῆς προσθέσεως ἀριθμῶν, ἠδύνατο νὰ κάμνῃ καὶ

ἄλλα τινὰ περιεργότερα, ἠδύνατο νὰ συλλαβίσῃ μονοσυλλαβίους λέξεις. Τὰ γράμματα τῆς λέξεως βοῦς λ. χ. ἐρρίπτοντο ἀναμῆξ, ὁ δὲ κύριός του τὸν διέταττε νὰ τὰ συνάξῃ καὶ νὰ τὰ στοιχειοθετήσῃ τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ ἡ λέξις βοῦς, τὴν ὁποίαν ἐπρόφερε πολλάκις εἰς αὐτόν. Ὁ κύων, τότε μετὰ βραχεῖαν ἐξέτασιν τῶν γραμμάτων, ἐλάμβανε αὐτὰ ἀνά ἕν καὶ τὰ ἔθετεν ὡς καλὸς στοιχειοθέτης κατὰ σειρὰν, ἕως οὗ ἀπετέλει τὴν ζητηθεῖσαν λέξιν!

Ὁ αὐτὸς ἠδύνατο νὰ δεῖξῃ τὸ μέρος ὅπου εὕρισκετο ἐπὶ χάρτου πρὸς τοῦτο κατασκευασμένου οἰανδήποτε μητρόπολιν τῆς Εὐρώπης τῶν ἀκροατῶν τις ὀνόμαζε.

Τὸ θαυμαστότατον ὅμως παράδειγμα κυνικῆς νοημοσύνης, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν κυνῶν, ἦτο κύων τις ἐκθεθεὶς ἐν Παρισίοις τὸ 1818. Ὁ κύων οὗτος ἠδύνατο νὰ παίζῃ ντόμιον, ἀπεκρίνετο εἰς ἐρωτήσεις γινόμενας εἰς αὐτόν εἰς τὴν Ὀλλανδικήν, τὴν Ἀγγλικήν, Γαλλικὴν, Ἰταλικὴν καὶ Λατινικὴν γλῶσσαν, διὰ γραμμάτων θεθεμένων ἀναμῆξ ἐνώπιόν του κλπ.

Ἡ ἐξήγησις τῶν φαινομένων τούτων εἶναι ἀπλή· ὁ κύριός τῶν κυνῶν ἦτο εἰς ὅλας ταύτας τὰς πράξεις ὁ πράκτωρ, ὠφελοῦμενος ἐκ τῆς νοημοσύνης αὐτῶν τοσοῦτον δὲ καλῶς ἐξετέλει τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας, ὥστε ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ἔργα αὐτῶν τῶν κυνῶν· εἶναι εἶδος ταχυδακτυλογραφικῆς, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ κύνες ἐξοικειοῦνται τοσοῦτον, ὥστε διαφεύγει τὴν πατατήρησιν τῶν παρισταμένων.

Παράξενος σύντροφος.

Ὁ χειμὼν τοῦ 1705 ἦτο εἰς τῶν δριμυτάτων χειμῶνων ὅσους ποτε ἐδοκίμασεν ἡ Εὐρώπη. Εἰς τὴν Γαλλίαν πολλοὶ ἄνθρωποι ἐξεπάγωσαν εἰς αὐτὰς τὰς κλίνας των, ὀλόκληρα δὲ ποίμνια προβάτων καὶ ἀγέλαι βοῶν καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἄγρια πτηνὰ ἐπιπτον νεκρά ἐκ τοῦ ψύχους.

Κατὰ τὸν χειμῶνα ἐκείνου, παιδίον τι ἐκ Σαβοΐας, ἀφοῦ περιτῆλθεν διην τὴν πόλιν Λουνεβίλλην εἰς τὴν Λοθριγγίαν ζητοῦν ἄρτον, εὗρέθη τὸ ἑσπέρας ἀνευ σκέπης, καὶ θὰ ἀπέθνησκε βεβαίως ἐκ τοῦ ψύχους, ἀν ἡ σύζυγος ἐνὸς τῶν ἵπποκόμων τοῦ ἡγεμόνος εὐσπλαγχνισθεῖσα δέν το ὠδήγει εἰς μίαν μερακρυσμένην γωνίαν τοῦ στάβλου, ὅπου εὐρὸν ὀλίγα ἄχυρα ἔπεσεν ἐπ' αὐτῶν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ θερμάνῃ τὰ ψύχοντα μέλη του, τὸ ψῦχος ὅμως ἦτο τόσον πολὺ, ὥστε ὀλίγον τὸ ἐσοήθησαν τὰ ἄχυρα ἐκεῖνα.

Σηκωθὲν λοιπὸν ἐζήτει ψηλαφῶν εἰς τὸ σκότος μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ εὔρη μέρος καλλίτερον. Ὅπισθεν τοῦ μέρους ἐκείνου ὑπῆρχε κλωβίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφυλάττετο ἄρκτος τις θηριώδης, τὸ παιδίον ὅμως χωρὶς νὰ